

นโยบายการพัฒนาวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs)
ในจังหวัดปราจีนบุรี*
SMALL AND MEDIUM-SIZED ENTERPRISES (SMEs) DEVELOPMENT
POLICY IN PRACHINBURI PROVINCE

นริญา โภคานฤมิต

Narinya Pokanarumit

สืบพงศ์ สุขสม

Suebpong Suksom

มหาวิทยาลัยเวสเทิร์น

Western University, Thailand

E-mail: ple.narinya@gmail.com

บทคัดย่อ

บทความวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) ศึกษาการนำนโยบายไปปฏิบัติเพื่อพัฒนาวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) ในจังหวัดปราจีนบุรี 2) ศึกษาการพัฒนาวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) ในจังหวัดปราจีนบุรี 3) ศึกษาเปรียบเทียบการนำนโยบายไปปฏิบัติเพื่อพัฒนาวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) ในจังหวัดปราจีนบุรี จำแนกตามปัจจัยส่วนบุคคล และ 4) ศึกษาแนวทางในการพัฒนาวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) ในจังหวัดปราจีนบุรี วิธีวิจัยเชิงผสมผสานวิธี ได้แก่ เชิงปริมาณใช้แบบสอบถาม สุ่มตัวอย่างแบบเจาะจง กลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ เจ้าหน้าที่ที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับการนำนโยบายไปปฏิบัติ จำนวน 246 คน วิเคราะห์ค่าความถี่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และ t-test และเชิงคุณภาพใช้แบบสัมภาษณ์เชิงลึก สุ่มตัวอย่างแบบเจาะจง ผู้ให้ข้อมูลหลัก ได้แก่ เจ้าหน้าที่และผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม โดยการสัมภาษณ์ผู้เชี่ยวชาญจากผู้ทรงคุณวุฒิ จำนวน 25 คน วิเคราะห์เชิงเนื้อหาและสรุป ผลการวิจัยพบว่า 1) การนำนโยบายไปปฏิบัติ มี 6 ด้าน โดยรวมอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 4.62$, S.D. = 0.15) ได้แก่ 1.1) วัตถุประสงค์และมาตรฐาน 1.2) ทรัพยากร 1.3) สื่อสารและกิจกรรมเสริมแรง 1.4) ลักษณะหน่วยงาน 1.5) เงื่อนไขเศรษฐกิจ สังคม และการเมือง และ 1.6) ความตั้งใจของผู้ปฏิบัติ 2) การพัฒนาวิสาหกิจ มี 3 ด้าน โดยรวมอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 3.95$, S.D. = 0.27) ได้แก่ ด้านการเสริมสร้างขีดความสามารถ ด้านการส่งเสริมและพัฒนา และด้านการพัฒนากลไก

เพื่อขับเคลื่อนการส่งเสริมเป็นระบบ 3) เปรียบเทียบนโยบายไปปฏิบัติ พบว่า ปัจจัยส่วนบุคคลแตกต่างกันมีการนำนโยบายไปปฏิบัติต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และ 4) แนวทางการพัฒนาคือ ให้ความสำคัญกับการนำนโยบายไปปฏิบัติทุกด้าน พัฒนาเสริมสร้างขีดความสามารถ และกลไกขับเคลื่อนส่งเสริม

คำสำคัญ: นโยบาย, การพัฒนา, วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม

Abstract

The objectives of the research article were to: 1) study about the implementation of policy and practice for small and medium-size enterprise (SMEs) in Prachinburi Province, 2) study the development of small and medium-size enterprise (SMEs) in Prachinburi Province, 3) comparative study of policy implementation for small and medium-size enterprise (SMEs) in Prachinburi Province, and 4) study development guideline of small and medium-size enterprise (SMEs) in Prachinburi Province. The study was a mix research method such as quantitative questionnaire, specific sampling by selecting sample group as 246 officers are involved in implemented the policy. The data were analyzed using frequency, percentage, average, mean, standard deviation and t-test. The study was qualitative using in-depth interview with specific sampling by key informant such as official and owner of small and medium-size enterprise (SMEs) by seminar based on experts from 25 qualified people for content analysis and conclusion. It was found that: 1) the implementation of the policy consisted of 6 aspects, overall at a high level ($\bar{X} = 4.62$, S.D. = 0.15) such as 1.1) objective and standard, 1.2) resource, 1.3) communication and motivate activity, 1.4) organization style, 1.5) condition of economic, society and political, and 1.6) practitioner's intention. 2) The enterprise development of 3 aspects, overall at a high level ($\bar{X} = 3.95$, S.D. = 0.27) including with promote competence, raise and develop, and development machinery for powered systematic promotion. 3) The comparative on policy implementation found that there were different personal factor so it were different policies applied, statistically significant at the .05 level, and 4) The development guideline was pay attention to the implementation of the policy in all aspects, developing competence and promotion machinery.

Keywords: Policy, Development, Small and Medium-Sized Enterprises

บทนำ

วิสาหกิจในประเทศไทยส่วนใหญ่เป็นวิสาหกิจรายย่อย ซึ่งมีบทบาทสำคัญในการสร้างความก้าวหน้าทางเศรษฐกิจของประเทศ โดยวิสาหกิจรายย่อยเป็นวิสาหกิจที่ใช้เงินลงทุนต่ำ ใช้วัตถุดิบที่หาได้ในท้องถิ่น ใช้เทคโนโลยีและการจัดการขั้นพื้นฐาน วิสาหกิจรายย่อยที่มีการจ้างงานน้อยกว่า 5 คน และไม่ได้มีการจดทะเบียนพาณิชย์ ซึ่งทำให้วิสาหกิจรายย่อย ไม่ได้รับการส่งเสริมและสนับสนุนจากภาครัฐ และจากแหล่งเงินทุนต่าง ๆ อย่างเหมาะสม เนื่องจากวิสาหกิจรายย่อยไม่เข้าข่ายความเป็น SMEs ตามที่กำหนดในกฎกระทรวง เพื่อให้วิสาหกิจรายย่อยของไทยดำรงอยู่ต่อไป จึงจำเป็นต้องสร้างความแข็งแกร่งให้กับวิสาหกิจรายย่อยให้มีภูมิคุ้มกันต่อสถานการณ์ทางเศรษฐกิจ ด้วยการให้ความช่วยเหลือสนับสนุนด้านต่าง ๆ อย่างเป็นระบบเป็นรูปธรรมและให้เกิดความต่อเนื่อง โดยการที่ภาครัฐต้องกำหนดทางให้วิสาหกิจรายย่อยเหล่านี้ สามารถเข้าถึงแหล่งเงินทุนและได้รับการช่วยเหลือด้านต่าง ๆ จากภาครัฐได้ โดยง่ายกว่าที่เป็นอยู่ เพื่อให้วิสาหกิจรายย่อยนี้สามารถพัฒนาต่อไปได้อย่างยั่งยืนและช่วยให้เศรษฐกิจของประเทศเป็นไปในทางที่ดีขึ้น ซึ่งการส่งเสริมและพัฒนาผู้ประกอบการในกลุ่มวิสาหกิจขนาดย่อม (SME) โดยนโยบายเร่งด่วนของรัฐบาลตามมาตรการเศรษฐกิจ เพื่อรองรับความผันผวนของเศรษฐกิจโลก ในด้านการส่งเสริมผู้ประกอบการ SMEs และมาตรการการวางรากฐานระบบเศรษฐกิจของประเทศสู่อนาคต (นัฐพล สุขบรรจง และภูมิ โชคเหมาะ, 2559) ซึ่งที่ผ่านมาภาครัฐพยายามส่งเสริมและสนับสนุนวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมมาโดยตลอด โดยภาครัฐได้กำหนดนโยบายในการส่งเสริมวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมในแต่ละด้าน เช่น ด้านนวัตกรรม ด้านการตลาด และด้านการลงทุน เพื่อให้ SMEs แข่งขันในตลาดระดับสากลได้ สามารถเติบโตอย่างมีประสิทธิภาพและยั่งยืน ตลอดจนกระตุ้นให้มีการสร้างผู้ประกอบการรุ่นใหม่และสร้างเครือข่าย ผู้ประกอบการ (สุชาติ อำนางวิภาวี, 2563)

วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม จึงถือเป็นหัวใจสำคัญต่อการขับเคลื่อนเศรษฐกิจของประเทศ โดยเฉพาะส่งผลต่อการขยายตัวของอัตราการเติบโตของมูลค่าผลิตภัณฑ์มวลรวมภายในประเทศ ทำให้ภาครัฐของหลายประเทศมีนโยบายส่งเสริมและสนับสนุน SMEs ให้มีศักยภาพในการแข่งขันและสร้างมูลค่าเพิ่มได้ แนวทางการพัฒนา คือ การส่งเสริมและพัฒนาวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมให้มีความเจริญเติบโต แข็งแรงและอยู่รอดได้ จะส่งผลให้เศรษฐกิจโดยรวมเข้มแข็งขึ้น และให้สามารถปรับตัวพร้อมรับแรงกดดันและสามารถแข่งขันในระดับโลกได้ ทั้งนี้ประเทศไทยมีกลไกหลักในการสร้างความเข้มแข็งให้กับระบบเศรษฐกิจคือ มีวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม SMEs ที่เป็นแหล่งสร้างงานและสร้างรายได้ให้แก่ประเทศ ถือเป็นกลไกสำคัญในการแก้ไขปัญหาความยากจนของประชากรในประเทศ (ยุพา งานฉมิง, 2559) ด้านการพัฒนาทักษะของผู้ประกอบการ SMEs ในการเข้าสู่ตลาดในประเทศและตลาดโลก รวมทั้งนโยบายการขับเคลื่อนเศรษฐกิจยุคใหม่ของรัฐบาล ในด้านการเร่งรัดพัฒนาศักยภาพผู้ประกอบการ SMEs ทั้งในภาคการผลิตและบริการให้สามารถแข่งขันได้ โดยการ

พัฒนาทักษะความเป็นผู้ประกอบการให้สามารถใช้ประโยชน์จากความก้าวหน้าทางเทคโนโลยี ในการเพิ่มประสิทธิภาพการดำเนินธุรกิจ ซึ่งต้องมีกลไกในการขับเคลื่อนด้วย นวัตกรรม เทคโนโลยี ความคิดสร้างสรรค์ การส่งเสริมด้านการตลาด การพัฒนาขีดความสามารถให้ SME มีมาตรฐานและมีความเข้มแข็งสามารถแข่งขันในระดับสากลได้ รวมถึงการพัฒนาโมเดลธุรกิจที่ ขับเคลื่อนด้วยนวัตกรรมและการเพิ่มขีดความสามารถให้ SME เติบโตได้ตามวงจรธุรกิจ (Business Life Cycle) ซึ่งจะสามารถพัฒนาให้ผู้ประกอบการสามารถแข่งขันได้ในระดับสากล

จังหวัดปราจีนบุรี มีผู้ประกอบการ จำนวน 779 ราย และมีผลิตภัณฑ์ต่าง ๆ จำนวน 2707 ผลิตภัณฑ์ ปัญหาในปัจจุบันของ SMEs ในจังหวัดปราจีนบุรี ส่วนใหญ่ SMEs มีปัญหา จากต้นทุนการประกอบธุรกิจที่สูงขึ้น ซึ่งมาจากการปรับขึ้นค่าแรงขั้นต่ำ ต้นทุนวัตถุดิบ ค่า ขนส่ง และอื่น ๆ ส่งผลให้การแข่งขันรุนแรงขึ้น และ SMEs ยังมีปัญหาพื้นฐานจากการทำงาน ต่าง ๆ เช่น มีวัตถุดิบไม่พอใช้ในการผลิต ผลิตสินค้าไม่ทันตามกำหนดส่ง จำนวนของสต็อก สินค้าไม่ถูกต้อง มีการทำงานที่ซ้ำซ้อน ขาดการวางแผน และควบคุมการผลิตที่มีประสิทธิภาพ สำนักงานอุตสาหกรรม จังหวัดปราจีนบุรี และหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง ได้นำนโยบายของรัฐบาล มาปฏิบัติในด้านการส่งเสริม การลงทุน การดำเนินการศูนย์สนับสนุนและช่วยเหลือเอสเอ็มอี โดยมีการจัดตั้งกองทุนพัฒนาเอสเอ็มอีตามแนวประชารัฐ (สำนักงานอุตสาหกรรมจังหวัด ปราจีนบุรี, 2563) ซึ่งศูนย์สนับสนุนและช่วยเหลือเอสเอ็มอี (SME) ได้ขอความช่วยเหลือในการ แก้ไขปัญหาด้านธุรกิจ จังหวัดปราจีนบุรี ได้มีการดำเนินการส่ง SME BANK และคำขอที่ผ่าน การอนุมัติสินเชื่อที่ผ่านการวิเคราะห์ทางการเงินจากคณะอนุกรรมการบริหารกองทุนพัฒนา เอสเอ็มอีตามแนวประชารัฐจังหวัดปราจีนบุรี (คณะกรรมการจังหวัดปราจีนบุรี, 2563) จะเห็น ได้ว่า วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมในจังหวัดปราจีนบุรี มีบทบาทสำคัญในการพัฒนาที่ ยั่งยืน และเน้นกลไกหลักในการฟื้นฟูทางเศรษฐกิจ และเสริมสร้างความก้าวหน้าทางเศรษฐกิจ รวมทั้งเป็นกลไกในการแก้ไขปัญหาความยากจน โดยมีบทบาทสำคัญต่อระบบเศรษฐกิจของ จังหวัดปราจีนบุรี เนื่องจากวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมช่วยทำให้เกิดการแข่งขันในการ ดำเนินธุรกิจ และการแข่งขันที่เป็นธรรมจะก่อให้เกิดประสิทธิภาพต่อระบบผลิตภัณฑ์ให้เกิดการ ขับเคลื่อนในเครื่องจักรขนาดใหญ่คือ ภาคเศรษฐกิจโดยรวมของประเทศทั้งหมด (สุธิดา เสถียร มาส, 2555) ซึ่งการส่งเสริมและสนับสนุน SMEs ในปัจจุบันมีหน่วยงานที่เกี่ยวข้องในระดับ นโยบายและระดับปฏิบัติการด้านต่าง ๆ เป็นจำนวนมาก และมีกรอบนโยบายที่เหมาะสมใน การส่งเสริมและสนับสนุน SMEs ในอนาคต ดังนั้น จากที่กล่าวมาข้างต้นผู้วิจัยจึงให้ความสนใจ ศึกษาเรื่อง นโยบายการพัฒนาวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) ในจังหวัดปราจีนบุรี เพื่อการนำนโยบายของรัฐบาลมาปฏิบัตินั้นส่งผลทั้งทางตรงและทางอ้อมกับการพัฒนา วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) ในจังหวัดปราจีนบุรี และเป็นแนวทางในการ ส่งเสริมการพัฒนาวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) ของประเทศต่อไป

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาระดับการนำนโยบายไปปฏิบัติเพื่อพัฒนาวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) ในจังหวัดปราจีนบุรี
2. เพื่อศึกษาระดับการพัฒนาวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) ในจังหวัดปราจีนบุรี
3. เพื่อศึกษาเปรียบเทียบการนำนโยบายไปปฏิบัติเพื่อพัฒนาวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) ในจังหวัดปราจีนบุรี จำแนกตามปัจจัยส่วนบุคคล
4. เพื่อศึกษาแนวทางในการพัฒนาวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) ในจังหวัดปราจีนบุรี

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงผสมผสานวิธี ผู้วิจัยได้กำหนดขอบเขตการวิจัยดังต่อไปนี้

ขอบเขตการวิจัย

1. ด้านประชากร (Population) คือ คณะกรรมการจังหวัดปราจีนบุรี จำนวน 684 คน (ศูนย์ราชการจังหวัดปราจีนบุรี, 2563)

1.1 กลุ่มตัวอย่าง (Sample) คือ คณะกรรมการจังหวัดปราจีนบุรี เลือกตัวอย่างแบบเจาะจง ได้แก่ เจ้าหน้าที่ที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับการนำนโยบายไปปฏิบัติ จำนวน 246 คน โดยใช้สูตรของ Krejcie, R. V. & Morgan, D. W. (Krejcie, R. V. & Morgan, D. W., 1970)

1.2 กลุ่มผู้ให้ข้อมูลสำคัญ (Key informants) เลือกตัวอย่างแบบเจาะจง เป็น 2 กลุ่ม ได้แก่ 1) เจ้าหน้าที่ ประกอบด้วย 1.1) ผู้ว่าราชการ จำนวน 1 คน 1.2) ปลัดจังหวัด จำนวน 1 คน 1.3) ผู้บริหารของสำนักงานอุตสาหกรรม จำนวน 1 คน 1.4) หัวหน้ากลุ่มนโยบายและแผนงานของสำนักงานอุตสาหกรรม จำนวน 1 คน 1.5) สำนักงานพาณิชย์ จำนวน 2 คน 1.6) สำนักงานพัฒนาธุรกิจการค้า จำนวน 2 คน และ 1.7) สำนักงานพัฒนาชุมชน จำนวน 2 คน และ 2) ผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ประกอบด้วย 2.1) ประธานกลุ่มผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม จำนวน 5 คน และ 2.2) ผู้ประกอบการ จำนวน 10 ราย จำนวนทั้งหมด 25 คน โดยมีเกณฑ์การคัดเลือกคือ ผู้ที่เกี่ยวข้องโดยตรงกับนโยบายการพัฒนาวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม และมีความรู้ความสามารถ และผลงานดีเด่นด้านการบริหารอย่างต่อเนื่องไม่ต่ำกว่า 5 ปี

2. ด้านเนื้อหา ได้แก่ แนวคิด และทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) นโยบายและแผนส่งเสริมวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม และข้อมูลพื้นฐานเกี่ยวกับวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) ในจังหวัดปราจีนบุรี

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือ เชิงปริมาณใช้แบบสอบถามซึ่งให้ผู้เชี่ยวชาญ ด้านนโยบายและแผนส่งเสริมวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ด้านภาษา และด้านวิจัย จำนวน 5 ท่าน ตรวจสอบความถูกต้องและครอบคลุมเนื้อหา แล้วนำไปหาค่าความเที่ยงตรงโดยการหาค่าดัชนีความสอดคล้อง IOC มีค่าไม่ต่ำกว่า 0.67 - 1.00 (บุญชม ศรีสะอาด, 2556) นำไปทดลองใช้กับกลุ่มที่มีลักษณะคล้ายกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 30 คน และได้หาค่าความเชื่อมั่นสัมประสิทธิ์แอลฟา (Cronbach, L. J., 1990) ทั้งฉบับเท่ากับ 0.95 และจัดทำแบบสอบถามฉบับสมบูรณ์แบ่งเป็น 4 ตอน คือ 1) ข้อมูลพื้นฐาน 2) การนำนโยบายไปปฏิบัติเพื่อพัฒนาวิสาหกิจ 3) การพัฒนาวิสาหกิจ เป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ (Likert, R., 1967) (โดยแบ่งช่วงของคะแนน ได้แก่ 1 หมายถึง น้อยที่สุด 2 หมายถึง น้อย 3 หมายถึง ปานกลาง 4 หมายถึง มาก และ 5 หมายถึง มากที่สุด) และ 4) เปรียบเทียบการนำนโยบายไปปฏิบัติ และเชิงคุณภาพใช้การสัมภาษณ์เชิงลึก มี 3 ตอน คือ 1) ข้อมูลพื้นฐาน 2) นโยบายเพื่อพัฒนาวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม และ 3) แนวทางการพัฒนาวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม

การเก็บรวบรวมข้อมูล ประกอบด้วย 5 ระยะ ได้แก่ ระยะที่ 1 ข้อมูลพื้นฐานทั่วไป ระยะที่ 2 การนำนโยบายไปปฏิบัติและการพัฒนาวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (แบบสอบถาม) ระยะที่ 3 เปรียบเทียบการนำนโยบายไปปฏิบัติเพื่อพัฒนาวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (แบบสอบถาม) ระยะที่ 4 นโยบายเพื่อพัฒนาวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (แบบสัมภาษณ์) และระยะที่ 5 แนวทางการพัฒนาวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (สนทนากลุ่ม)

การวิเคราะห์ข้อมูล คือ เชิงปริมาณใช้สถิติค่าความถี่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และ t-test และเชิงคุณภาพวิเคราะห์เชิงเนื้อหา และสรุปเป็นภาพรวม

ผลการวิจัย

ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่ เป็นเพศชาย จำนวน 128 คน คิดเป็นร้อยละ 52.03 มีอายุ 41 - 50 ปี จำนวน 90 คน คิดเป็นร้อยละ 36.59 การศึกษาระดับปริญญาตรี จำนวน 177 คน คิดเป็นร้อยละ 71.95 ปฏิบัติงานในหน่วยงานราชการ จำนวน 152 คน คิดเป็นร้อยละ 61.79 และมีรายได้เฉลี่ยต่อเดือน 20,001 - 25,000 บาท จำนวน 101 คน คิดเป็นร้อยละ 41.06

จากการศึกษาระดับการนำนโยบายไปปฏิบัติเพื่อพัฒนาวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) ในจังหวัดปราจีนบุรี พบว่า ภาพรวมอยู่ในระดับมาก ($\mu = 3.62$) มี 6 ด้าน ได้แก่ ด้านวัตถุประสงค์และมาตรฐาน ด้านทรัพยากร ด้านการสื่อสารและกิจกรรมเสริมแรง ด้านลักษณะหน่วยงาน ด้านเงื่อนไขทางเศรษฐกิจ สังคม และการเมือง และด้านความตั้งใจของผู้ปฏิบัติ ดังตารางที่ 1

ตารางที่ 1 ระดับการนำนโยบายไปปฏิบัติเพื่อพัฒนาวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs)

ระดับการนำนโยบายไปปฏิบัติ	μ	σ	แปลผล
ด้านวัตถุประสงค์และมาตรฐานนโยบาย			
1. หน่วยงานของท่าน มีการกำหนดวัตถุประสงค์ของนโยบายที่มีความชัดเจน	3.78	0.749	มาก
2. หน่วยงานของท่าน มีการกำหนดมาตรฐานของนโยบายที่มีความชัดเจน	3.91	0.753	มาก
3. หน่วยงานของท่าน มีการจัดทำแผนงาน/แผนปฏิบัติที่สอดคล้องกับการดำเนินงาน	3.90	0.809	มาก
4. หน่วยงานของท่าน มีการกำหนดอำนาจหน้าที่ และบทบาทตามนโยบายไว้อย่างชัดเจน	3.87	0.918	มาก
5. วัตถุประสงค์ของนโยบายที่กำหนดจากรัฐบาล สามารถนำไปปฏิบัติในทุกพื้นที่	3.89	0.854	มาก
รวม	3.87	0.343	มาก
ด้านทรัพยากรนโยบาย			
1. หน่วยงานของท่าน สามารถนำนโยบาย/ ยุทธศาสตร์ไปทำการวางแผนไปสู่การปฏิบัติ	3.43	0.520	มาก
2. ท่านมีความเข้าใจในแผนและสามารถนำไปใช้ในการปฏิบัติงานได้	3.37	0.546	ปานกลาง
3. งบประมาณที่หน่วยงานได้รับ สำหรับการปฏิบัติมีความเหมาะสม	3.36	0.629	ปานกลาง
4. การใช้จ่ายงบประมาณในการปฏิบัติงานเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ	3.39	0.587	ปานกลาง
5. ทรัพยากรทางการเงินของหน่วยงาน มีความพร้อม ในการใช้จ่าย	3.41	0.738	มาก
รวม	3.39	0.286	ปานกลาง
ด้านการสื่อสารภายในองค์กรและกิจกรรมการเสริมแรง			
1. ผู้บริหารได้สื่อสารให้บุคลากรทราบถึง แผนการดำเนินงานตามนโยบาย	3.96	0.887	มาก
2. กำหนดผู้รับผิดชอบการดำเนินงานการนำนโยบายสู่การปฏิบัติชัดเจน	3.83	0.876	มาก
3. หน่วยงานของท่าน มีการบริหารงานจัดการ และมีขอบเขตที่ชัดเจน	3.67	0.900	มาก
4. ในแต่ละหน่วยงาน ระหว่างสายงานให้ความร่วมมือปฏิบัติงานเป็นขั้นตอน	3.66	0.980	มาก
5. ท่านสามารถให้คำปรึกษาและแนะนำ ในการนำนโยบายไปปฏิบัติ เพื่อให้สอดคล้องเหมาะสมกับสถานการณ์การเปลี่ยนแปลงในปัจจุบันกับเพื่อนร่วมงาน	3.62	0.823	มาก
รวม	3.75	0.419	มาก
ด้านลักษณะหน่วยงานที่นำนโยบายไปปฏิบัติ			
1. หน่วยงานมีโครงสร้างในการนำนโยบายไปสู่การปฏิบัติที่ชัดเจน	3.80	0.770	มาก
2. หน่วยงานมีกลไกการดูแล กำกับ ติดตามและการบริหารงาน	3.64	0.635	มาก
3. สมรรถนะและขนาดของหน่วยงาน มีความสามารถนำนโยบายไปปฏิบัติ	3.64	0.719	มาก
4. หน่วยงานของท่าน มีการเพิ่มบุคลากรที่มีความชำนาญเพื่อความร่วมมือการปฏิบัติ	3.58	0.694	มาก
5. หน่วยงานของท่านมีการนำงบประมาณไปใช้เพื่อเพิ่มศักยภาพการปฏิบัติงาน	3.50	0.637	มาก
รวม	3.63	0.298	มาก
ด้านเงื่อนไขทางเศรษฐกิจ สังคม และการเมือง			
1. การนำนโยบายไปปฏิบัติ ส่งผลต่อสภาพเศรษฐกิจ สังคมและการเมือง	3.37	0.500	ปานกลาง
2. ประชาชนให้ผลการตอบรับที่ดีในโครงการ ต่าง ๆ ที่หน่วยงานของท่านได้ดำเนินการ	3.43	0.653	มาก
3. โครงการต่าง ๆ ของหน่วยงาน มีประโยชน์แก่สังคมและส่วนรวม	3.42	0.599	มาก
4. ประชาชนมีโอกาสได้รับการบริการจากหน่วยงานของท่านได้อย่างทั่วถึงและพอเพียง	3.41	0.532	ปานกลาง
5. การนำนโยบายไปปฏิบัติทำให้สภาพเศรษฐกิจดีขึ้น	3.38	0.510	ปานกลาง

ระดับการนำนโยบายไปปฏิบัติ	μ	σ	แปลผล
รวม	3.40	0.257	ปานกลาง
ด้านความตั้งใจของผู้ปฏิบัติ			
1. ท่านมีความเข้าใจเกี่ยวกับนโยบายอยู่ในระดับใด	3.63	0.907	มาก
2. หน่วยงานท่าน มีการสร้างความเข้าใจให้กับบุคลากรในมาตรฐานของการปฏิบัติงานให้ได้ตามแผนงานที่ได้รับมอบหมาย	3.76	0.875	มาก
3. มาตรฐานการทำงานที่หน่วยงานกำหนดเป็นสิ่งที่ท่านสามารถปฏิบัติได้	3.46	0.754	มาก
4. ท่านสามารถปฏิบัติงานได้ตามวัตถุประสงค์ของนโยบายที่หน่วยงานกำหนดไว้	3.91	0.941	มาก
5. ท่านมีส่วนร่วมในการแสดงความคิดเห็นปรับปรุงกระบวนการปฏิบัติงาน	3.61	0.882	มาก
รวม	3.67	0.373	มาก

1. ด้านวัตถุประสงค์และมาตรฐานนโยบาย โดยภาพรวมอยู่ในระดับมาก ($\mu = 3.87$) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า หน่วยงานของท่าน มีการกำหนดมาตรฐานของนโยบายที่มีความชัดเจน มีค่าเฉลี่ยสูงสุด ($\mu = 3.91$) รองลงมา คือ หน่วยงานของท่าน มีการจัดทำแผนงาน/แผนปฏิบัติที่สอดคล้องกับการดำเนินงาน ($\mu = 3.90$) วัตถุประสงค์ของนโยบายที่กำหนดจากรัฐบาล สามารถนำไปปฏิบัติในทุกพื้นที่ได้ ($\mu = 3.89$) หน่วยงานของท่านมีการกำหนดอำนาจหน้าที่และบทบาทการดำเนินงานตามนโยบายไว้อย่างชัดเจน ($\mu = 3.87$) และหน่วยงานของท่านมีการกำหนดวัตถุประสงค์ของนโยบายที่มีความชัดเจน ($\mu = 3.78$)

2. ด้านทรัพยากรนโยบาย โดยภาพรวมอยู่ในระดับปานกลาง ($\mu = 3.39$) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า หน่วยงานของท่าน สามารถนำนโยบาย/ ยุทธศาสตร์ไปทำการวางแผนไปสู่การปฏิบัติได้ มีค่าเฉลี่ยสูงสุด ($\mu = 3.43$) รองลงมา คือ ทรัพยากรทางการเงินของหน่วยงานมีความพร้อมในการใช้จ่าย ($\mu = 3.41$) การใช้จ่ายงบประมาณในการปฏิบัติงานเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ ($\mu = 3.39$) ท่านมีความเข้าใจในแผนและสามารถนำไปใช้ในการปฏิบัติงานได้ ($\mu = 3.37$) และงบประมาณที่หน่วยงานของท่านได้รับ สำหรับ การปฏิบัติงานมีความเหมาะสม ($\mu = 3.36$)

3. ด้านการสื่อสารภายในองค์กรและกิจกรรมการเสริมแรง โดยภาพรวมอยู่ในระดับมาก ($\mu = 3.75$) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า ผู้บริหารได้สื่อสารให้บุคลากรทราบถึงแผนการดำเนินงานตามนโยบาย มีค่าเฉลี่ยสูงสุด ($\mu = 3.96$) รองลงมา คือ กำหนดผู้รับผิดชอบการดำเนินงานในการนำนโยบายไปสู่การปฏิบัติไว้อย่างชัดเจน ($\mu = 3.83$) หน่วยงานของท่านมีการบริหารงานจัดการและมีขอบเขตที่ชัดเจน ($\mu = 3.67$) ในแต่ละหน่วยงาน ระหว่างสายงานให้ความร่วมมือในการปฏิบัติงานกันอย่างเป็นขั้นตอน ($\mu = 3.66$) และท่านสามารถให้คำปรึกษาและแนะนำในการนำนโยบายไปปฏิบัติ เพื่อให้สอดคล้องเหมาะสมกับสถานการณ์การเปลี่ยนแปลงในปัจจุบันกับเพื่อนร่วมงานได้ ($\mu = 3.62$)

4. ด้านลักษณะหน่วยงานที่นำนโยบายไปปฏิบัติ โดยภาพรวมอยู่ในระดับมาก ($\mu = 3.63$) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า หน่วยงานมีโครงสร้างในการนำนโยบายไปสู่การปฏิบัติที่ชัดเจน มีค่าเฉลี่ยสูงสุด ($\mu = 3.80$) รองลงมา คือ สมรรถนะและขนาดของหน่วยงานมีความสามารถที่จะนำนโยบายไปปฏิบัติ ($\mu = 3.64$) หน่วยงานของท่านมีการเพิ่มบุคลากรที่มีความชำนาญ เพื่อมีความพร้อมในการปฏิบัติหน้าที่ได้ ($\mu = 3.64$) หน่วยงานมีกลไกการดูแลกำกับ ติดตามและการบริหารงาน ($\mu = 3.58$) และหน่วยงานมีการนำงบประมาณในไปใช้เพื่อเพิ่มศักยภาพในการปฏิบัติงาน ($\mu = 3.50$)

5. ด้านเงื่อนไขทางเศรษฐกิจ สังคม และการเมือง โดยภาพรวมอยู่ในระดับปานกลาง ($\mu = 3.40$) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า ประชาชนให้ผลการตอบรับที่ดีในโครงการต่าง ๆ ที่หน่วยงานของท่านได้ดำเนินการ มีค่าเฉลี่ยสูงสุด ($\mu = 3.43$) รองลงมา คือ โครงการต่าง ๆ ของหน่วยงานมีประโยชน์แก่สังคมและส่วนรวม ($\mu = 3.42$) ประชาชนมีโอกาสได้รับบริการจากหน่วยงานของท่านได้อย่างทั่วถึงและพอเพียง ($\mu = 3.41$) การนำนโยบายไปปฏิบัติทำให้สภาพเศรษฐกิจดีขึ้น ($\mu = 3.38$) และการนำนโยบายไปปฏิบัติ ส่งผลต่อสภาพเศรษฐกิจ สังคม และการเมือง ($\mu = 3.37$)

6. ด้านความตั้งใจของผู้ปฏิบัติ โดยภาพรวมอยู่ในระดับมาก ($\mu = 3.67$) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า ท่านสามารถปฏิบัติงานได้ตามวัตถุประสงค์ของนโยบายที่หน่วยงานกำหนดไว้ มีค่าเฉลี่ยสูงสุด ($\mu = 3.91$) รองลงมา คือ หน่วยงานท่านมีการสร้างความเข้าใจให้กับบุคลากรในมาตรฐานของการปฏิบัติงานให้ได้ตามแผนงานที่ได้รับมอบหมาย ($\mu = 3.76$) ท่านมีความเข้าใจเกี่ยวกับนโยบายอยู่ในระดับมาก ($\mu = 3.63$) ท่านมีส่วนร่วมในการแสดงความคิดเห็นปรับปรุงกระบวนการปฏิบัติงาน ($\mu = 3.61$) และมาตรฐานการทำงานที่หน่วยงานกำหนดเป็นสิ่งที่ท่านสามารถปฏิบัติได้ ($\mu = 3.46$)

จากการศึกษาระดับการพัฒนาวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) ในจังหวัดปราจีนบุรี พบว่า โดยภาพรวมอยู่ในระดับมาก ($\mu = 3.95$) เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่า ด้านการเสริมสร้างขีดความสามารถ SME เฉพาะกลุ่ม มีค่าเฉลี่ยสูงสุด ($\mu = 3.97$) รองลงมา คือ ด้านการส่งเสริมและพัฒนาวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) รายประเด็น ($\mu = 3.96$) และด้านการพัฒนาโลกเพื่อขับเคลื่อนการส่งเสริม SME อย่างเป็นระบบ ($\mu = 3.93$) ดังตารางที่ 2

ตารางที่ 2 ระดับการพัฒนาวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs)

การพัฒนาวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม	μ	σ	แปลผล
ด้านการส่งเสริมและพัฒนาวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs)			
1. หน่วยงานของท่าน มีการเสริมสร้างความรู้ให้กับวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs)	4.02	0.906	มาก

การพัฒนาวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม	μ	σ	แปลผล
2. หน่วยงานของท่าน มีการสนับสนุนการเข้าถึงแหล่งเงินทุน เพื่อช่วยให้วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) เข้าถึงแหล่งสินเชื่ออย่างมีคุณภาพ	3.94	0.808	มาก
3. หน่วยงานของท่าน มีการส่งเสริมการขายตลาดระดับประเทศและระดับสากล โดยเพิ่มช่องทางการตลาดทั้งในประเทศและต่างประเทศ ให้สามารถจำหน่ายสินค้าและบริการมากขึ้น	3.92	0.863	มาก
4. หน่วยงานของท่าน มีการพัฒนาและส่งเสริมความเป็นผู้ประกอบการ โดยการสร้างแรงบันดาลใจ และกระตุ้นให้เกิดผู้ประกอบการรุ่นใหม่ที่มีคุณภาพ	3.95	0.689	มาก
5. หน่วยงานของท่าน มีการพัฒนาองค์ทักษะให้กับผู้ประกอบการใหม่ ให้มีทักษะดำเนินธุรกิจได้	3.97	0.779	มาก
รวม	3.96	0.347	มาก
ด้านการเสริมสร้างขีดความสามารถวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs)			
1. หน่วยงานของท่านมีการสร้างผู้ประกอบการใหม่ที่เริ่มทำธุรกิจที่มีศักยภาพ	3.90	0.858	มาก
2. หน่วยงานของท่านมีการสนับสนุนให้ผู้ที่มีความคิดริเริ่มเชิงเทคโนโลยี ดำเนินธุรกิจ จัดสรรพื้นที่ทำงานสำหรับผู้ประกอบการใหม่	4.04	0.794	มาก
3. หน่วยงานของท่านมีการส่งเสริมให้มีการรวมกลุ่มและการสร้างเครือข่ายของ SMEs	4.00	0.831	มาก
4. หน่วยงานของท่านมีการสนับสนุนให้วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) ฐานรากเข้าถึงแหล่งเงินทุนได้มากขึ้น	3.87	0.862	มาก
5. หน่วยงานของท่านมีการส่งเสริมความรู้ในการประกอบธุรกิจยกระดับมาตรฐานสินค้าและบริการให้กับวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม	4.03	0.849	มาก
รวม	3.97	0.395	มาก
ด้านการพัฒนาโลกเพื่อขับเคลื่อนการส่งเสริม SME อย่างเป็นระบบ			
1. หน่วยงานของท่านมีการพัฒนาเครื่องมือ ในการส่งเสริม SMEs ให้มีประสิทธิภาพ เช่น จัดทำ SME Web Portal และคู่มือการประกอบธุรกิจ (SME Toolkit)	3.90	0.891	มาก
2. หน่วยงานของท่านมีการพัฒนาระบบการให้บริการด้านที่เลี้ยงเป็นที่ปรึกษาทางธุรกิจและนักวินิจฉัย	3.89	0.831	มาก
3. หน่วยงานของท่านมีการปรับปรุงระเบียบ วิธีปฏิบัติของหน่วยงานให้วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) ได้รับความสะดวก เมื่อขอรับบริการต่าง ๆ	3.92	0.792	มาก
4. หน่วยงานของท่านมีการติดตามและประเมินศักยภาพวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) ให้ได้รับการพัฒนาอย่างเหมาะสม	4.02	0.878	มาก
5. หน่วยงานของท่านมีการเข้าไปช่วยแก้ปัญหาของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) อย่างทันทั่วทั้งที่	3.91	0.843	มาก
รวม	3.93	0.460	มาก

1. ด้านการส่งเสริมและพัฒนาวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) โดยภาพรวมอยู่ในระดับมาก ($\mu = 3.96$) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า หน่วยงานของท่านมี การเสริมสร้างความรู้ให้กับวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) มีค่าเฉลี่ยสูงสุด ($\mu = 4.02$) รองลงมา คือ หน่วยงานของท่านมีการพัฒนาองค์ทักษะให้กับผู้ประกอบการใหม่ ให้มีทักษะดำเนินธุรกิจได้ ($\mu = 3.97$) หน่วยงานของท่าน มีการพัฒนาและส่งเสริมความเป็นผู้ประกอบการ โดยการสร้างแรงบันดาลใจ และกระตุ้นให้เกิดผู้ประกอบการรุ่นใหม่ที่มีคุณภาพ ($\mu = 3.95$) หน่วยงานของท่านมีการสนับสนุนการเข้าถึงแหล่งเงินทุน เพื่อช่วยให้วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) เข้าถึงแหล่งสินเชื่ออย่างมีคุณภาพ ($\mu = 3.94$) และหน่วยงานของท่าน มีการส่งเสริมการขาย

ตลาดระดับประเทศและระดับสากล โดยเพิ่มช่องทางการตลาดทั้งในประเทศและต่างประเทศ ให้สามารถจำหน่ายสินค้าและบริการมากขึ้น ($\mu = 3.92$)

2. ด้านการเสริมสร้างขีดความสามารถวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) โดยภาพรวม อยู่ในระดับมาก ($\mu = 3.97$) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า หน่วยงานของท่านมีการสนับสนุนให้ผู้ที่มีความคิดริเริ่มเชิงเทคโนโลยี ดำเนินธุรกิจ จัดสรรพื้นที่ทำงานสำหรับผู้ประกอบการใหม่ มีค่าเฉลี่ยสูงสุด ($\mu = 4.04$) รองลงมา คือ หน่วยงานของท่านมีการส่งเสริมความรู้ในการประกอบธุรกิจยกระดับมาตรฐานสินค้าและบริการให้กับวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) ($\mu = 4.03$) หน่วยงานของท่านมีการส่งเสริมให้มีการรวมกลุ่มและการสร้างเครือข่ายทางธุรกิจของ SMEs ($\mu = 4.00$) หน่วยงานของท่านมีการสร้างผู้ประกอบการใหม่ que เริ่มทำธุรกิจที่มีศักยภาพ ($\mu = 3.90$) และหน่วยงานของท่านมีการสนับสนุนให้วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) ฐานรากเข้าถึงแหล่งเงินทุนได้มากขึ้น ($\mu = 3.87$)

3. ด้านการพัฒนากลไกเพื่อขับเคลื่อนการส่งเสริม SME อย่างเป็นระบบ โดยภาพรวมอยู่ในระดับมาก ($\mu = 3.93$) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า หน่วยงานของท่านมีการติดตามและประเมินศักยภาพวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) ให้ได้รับการพัฒนาอย่างเหมาะสม มีค่าเฉลี่ยสูงสุด ($\mu = 4.02$) รองลงมา คือ หน่วยงานของท่านมีการปรับปรุงระเบียบ วิธีปฏิบัติของหน่วยงานให้วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) ได้รับความสะดวก เมื่อขอรับบริการต่าง ๆ ($\mu = 3.92$) หน่วยงานของท่านมีการเข้าไปช่วยแก้ปัญหาของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) อย่างทันท่วงที ($\mu = 3.91$) หน่วยงานของท่านมีการพัฒนาเครื่องมือในการส่งเสริม SMEs ให้มีประสิทธิภาพ เช่น จัดทำ SME Web Portal และคู่มือ การประกอบธุรกิจ (SME Toolkit) ($\mu = 3.90$) และหน่วยงานของท่านมีการพัฒนาระบบ การให้บริการด้านพีเลียงเป็นที่ปรึกษาทางธุรกิจและนักวินิจฉัย ($\mu = 3.89$)

จากการเปรียบเทียบการนำนโยบายไปปฏิบัติเพื่อพัฒนาวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) ในจังหวัดปราจีนบุรี จำแนกตามปัจจัยส่วนบุคคล พบว่า คณะกรรมการจังหวัดปราจีนบุรีเพศหญิง มีการนำนโยบายไปปฏิบัติ อยู่ในระดับมาก ($\mu = 3.65$) และคณะกรรมการจังหวัดปราจีนบุรีเพศชาย มีการนำนโยบายไปปฏิบัติ อยู่ในระดับมาก ($\mu = 3.60$) โดยพิจารณาได้ว่า คณะกรรมการจังหวัดปราจีนบุรีที่มีปัจจัยส่วนบุคคลที่แตกต่างกัน มีการนำนโยบายไปปฏิบัติเพื่อพัฒนาวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมในภาพรวมแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ ดังตารางที่ 3

ตารางที่ 3 การเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของการนำนโยบายไปปฏิบัติเพื่อพัฒนาวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) ในจังหวัดปราจีนบุรี จำแนกตามเพศ

การนำนโยบายไปปฏิบัติ	เพศ				t	Sig.
	ชาย		หญิง			
	μ	σ	μ	σ		
1. ด้านวัตถุประสงค์และมาตรฐานนโยบาย	3.87	0.33	3.87	0.36	-0.127	0.899
2. ด้านทรัพยากรนโยบาย	3.37	0.28	3.41	0.30	-0.127	0.899
3. ด้านการสื่อสารภายในองค์กรและกิจกรรมการเสริมแรง	3.67	0.38	3.84	0.45	-1.052	0.294
4. ด้านลักษณะหน่วยงานที่นำนโยบายไปปฏิบัติ	3.63	0.29	3.62	0.30	-1.050	0.295
5. ด้านเงื่อนไขเศรษฐกิจ สังคมและการเมือง	3.43	0.28	3.37	0.23	-3.305	0.001
6. ด้านความตั้งใจของผู้ปฏิบัติ	3.60	0.35	3.75	0.38	-3.282	0.001
รวม	3.60	0.15	3.65	0.16	0.324	0.746

จากการศึกษาแนวทางในการพัฒนาวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) ในจังหวัดปราจีนบุรี พบว่า ภาครัฐและหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง ควรพัฒนาวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) ในทุกด้านให้มากยิ่งขึ้น โดยให้ความสำคัญกับการเพิ่มขีดความสามารถการแข่งขันของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ได้แก่ การส่งเสริมในการให้ความรู้ ความเข้าใจกับผู้ประกอบการ พัฒนาทักษะด้านเทคโนโลยีที่จำเป็นต่อการพัฒนาธุรกิจ และสนับสนุนการพัฒนานวัตกรรม เพื่อสร้างคุณภาพผลิตภัณฑ์ ควบคู่ไปกับการพัฒนาศักยภาพการขยายตลาด รวมถึงการส่งเสริมศักยภาพผู้ประกอบการ SMEs โดยพัฒนาทักษะการบริหารจัดการธุรกิจ การตลาดการพัฒนาสินค้าและบริการ การเข้าถึงแหล่งเงินทุนและองค์ความรู้ สอดคล้องกับคำสัมภาษณ์ที่ว่า “ผู้ประกอบการควรศึกษาและเข้าใจในบริบท ศักยภาพ จุดแข็ง จุดอ่อน โอกาส อุปสรรคของแต่ละสินค้า อีกทั้งผู้ประกอบการเองต้องมีความเข้มแข็ง อดทน ต้องเข้าใจถึงศักยภาพ และปัญหาของตน โดยให้หน่วยงานภาครัฐเข้ามามีส่วนร่วม ในการพัฒนาในเรื่องของความรู้ ความเข้าใจ หรือ มาตรฐานอาหารและยา (อย.) อีกทั้ง การพัฒนาและสร้างตราสินค้า บรรจุภัณฑ์ โลโก้ สื่อแสดงเอกลักษณ์ของสินค้า มีการเชื่อมโยงกับเว็บไซต์ของอุตสาหกรรมจังหวัด เป็นช่องทางการจัดจำหน่ายสินค้าเพิ่มขึ้น เป็นการเพิ่มศักยภาพในการแข่งขันทางการตลาด” (ผู้บริหารของสำนักงานอุตสาหกรรม, 2564)

อภิปรายผล

การศึกษาระดับการนำนโยบายไปปฏิบัติเพื่อพัฒนาวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) ในจังหวัดปราจีนบุรี พบว่า การนำนโยบายไปปฏิบัติเพื่อพัฒนาวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) ในจังหวัดปราจีนบุรี โดยภาพรวมมีการนำนโยบายไปปฏิบัติอยู่ในระดับมาก เนื่องจากหน่วยงานที่เกี่ยวข้องกับวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ให้ความสำคัญกับการนำนโยบายไปปฏิบัติในการส่งเสริมและพัฒนา SMEs ตามวัตถุประสงค์ ภารกิจ และอำนาจหน้าที่ โดยมีการกำหนดผู้รับผิดชอบการดำเนินงานการนำนโยบายไปสู่การปฏิบัติไว้อย่าง

ชัดเจน สอดคล้องกับระบบที่รัฐบาลได้มีการช่วยเหลือ ตลอดจนการพัฒนาองค์ความรู้ เพิ่มขีดความสามารถ เสริมทักษะการดำเนินธุรกิจ สามารถสร้างสินค้าและบริการได้มาตรฐาน ส่งผลให้วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมมีการพัฒนาอย่างเป็นระบบ ดังที่ สิการย์ เฟื่องฟุ้ง กล่าวถึงความร่วมมือเชิงนโยบายระหว่างภาครัฐและภาคเอกชนเพื่อส่งเสริมและพัฒนาผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมสู่การเป็นเศรษฐกิจสีเขียวที่ว่า ปัจจุบันด้านความร่วมมือเชิงนโยบายระหว่างภาครัฐและภาคเอกชนในการส่งเสริมและพัฒนาผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) สู่การเป็นเศรษฐกิจสีเขียว ภาครัฐมีนโยบายที่ส่งเสริมสนับสนุนเพื่อความร่วมมือกับภาคเอกชน และด้านรูปแบบระบบ ความร่วมมือเชิงนโยบายระหว่างภาครัฐและภาคเอกชนนั้น ภาครัฐจะมีนโยบายที่สนับสนุนส่งเสริมเพื่อพัฒนาผู้ประกอบการสู่การดำเนินธุรกิจเชิงอนุรักษ์ แต่ภาครัฐจำเป็นต้องเผยแพร่ส่งเสริมให้ความรู้กับผู้ประกอบการทราบถึงความจำเป็นในการประกอบธุรกิจเชิงอนุรักษ์อย่างเป็นรูปธรรม (สิการย์ เฟื่องฟุ้ง, 2561)

การศึกษาระดับการพัฒนาวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) ในจังหวัดปราจีนบุรี พบว่า การพัฒนาวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม โดยนํางบประมาณที่หน่วยงานได้รับมาจัดทำโครงการต่าง ๆ ในการพัฒนาผู้ประกอบการ มีบุคลากรเข้ามาดำเนินการและติดตามประเมินผลงานอย่างต่อเนื่อง ส่งผลให้มีการขยายตัวของภาคธุรกิจบริการและภาคการค้า โดยเฉพาะธุรกิจด้านเกษตรปลอดภัย แพทย์แผนไทย และสมุนไพร ของจังหวัดปราจีนบุรี เป็นการช่วยให้วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ลดต้นทุนในการดำเนินกิจการสร้างความแตกต่างให้กับสินค้าและบริการ มีรายได้สูงเพิ่มขึ้น เนื่องจากวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม เป็นจุดเชื่อมโยงการค้ากับผู้ประกอบการรายใหญ่ต่าง ๆ ซึ่งเป็นการสร้างโอกาสสามารถเข้าถึงแหล่งเงินทุนนำไปทำธุรกิจในชุมชน กระตุ้นการสร้างงาน สร้างอาชีพ และสามารถสร้างรายได้ให้กับผู้ประกอบการ เป็นการพัฒนากลไกเพื่อขับเคลื่อนอย่างเป็นระบบตามที่ จันทนา ฤทธิ์สมบูรณ์ และทักษญา สง่าโยธิน กล่าวถึงห่วงโซ่มูลค่าเพื่อการพัฒนาวิสาหกิจชุมชนอย่างยั่งยืนด้วยแนวคิดผู้ประกอบการรุ่นใหม่ (YEC) โดยมีแนวปฏิบัติที่ดีในการดำเนินงานวิสาหกิจชุมชนภายใต้กิจกรรมหลัก และกิจกรรมสนับสนุน รวมถึงแนวคิดในการประยุกต์ใช้หลักปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียงกับการดำเนินงานวิสาหกิจชุมชน เพื่อให้ประสบความสำเร็จอย่างยั่งยืนส่วนของการสังเคราะห์ปัจจัยที่ส่งผลให้วิสาหกิจชุมชนประสบความสำเร็จประกอบด้วย วิสาหกิจชุมชนควรมีแนวคิดแปลกใหม่ มีเอกลักษณ์ วิสาหกิจชุมชน ควรมีการรวมกลุ่มเพื่อสร้างเครือข่าย ผู้นำของวิสาหกิจชุมชนควรเป็นผู้มีวิสัยทัศน์และเสียสละเป็นแบบอย่างที่ดีกับสมาชิก วิสาหกิจชุมชนควรเน้นการมีส่วนร่วมของสมาชิกรู้จักการประยุกต์ใช้ภูมิปัญญาท้องถิ่นร่วมกับเทคโนโลยีสมัยใหม่และใช้วัตถุดิบทรัพยากรการผลิตที่เป็นของท้องถิ่นมากกว่าทรัพยากรจากภายนอก (จันทนา ฤทธิ์สมบูรณ์ และทักษญา สง่าโยธิน, 2562)

การเปรียบเทียบการนำนโยบายไปปฏิบัติเพื่อพัฒนาวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) ในจังหวัดปราจีนบุรี จำแนกตามปัจจัยส่วนบุคคล พบว่า คณะกรรมการจังหวัดปราจีนบุรีเพศหญิงมีการนำนโยบายไปปฏิบัติมากกว่าเพศชาย จะเห็นได้ว่า ปัจจัยส่วนบุคคลแตกต่างกันการนำนโยบายไปปฏิบัติต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ดังนั้น การนำนโยบายไปปฏิบัติเพื่อพัฒนาวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมในภาพรวมแตกต่างกันเนื่องจากคณะกรรมการจังหวัดปราจีนบุรี มีการนำนโยบายไปปฏิบัติเพื่อพัฒนาวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมตามนโยบายของจังหวัด นอกจากนี้ วิษณุ ปัญญาสงค์ และสถาพร วิชัยรัมย์ ได้ศึกษาถึงปัจจัยที่ส่งผลต่อการนำนโยบายการพัฒนาเศรษฐกิจชุมชนไปปฏิบัติ พบว่า ปัจจัยที่ส่งผลต่อการนำนโยบายการพัฒนาเศรษฐกิจชุมชนไปปฏิบัติ โดยภาพรวมอยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า ทุกด้านอยู่ในระดับมาก ได้แก่ ปัจจัยด้านการจัดสรรทรัพยากร ปัจจัยด้านการส่งเสริมการมีส่วนร่วม ปัจจัยด้านภาวะผู้นำ ปัจจัยด้านโครงสร้างองค์กร ปัจจัยด้านลักษณะโครงสร้างของนโยบาย การพัฒนาเศรษฐกิจชุมชน ปัจจัยด้านการควบคุมประเมินผลและการกระตุ้นส่งเสริม และเมื่อเปรียบเทียบโดยแยกตามปัจจัยส่วนบุคคล พบว่า จำแนกตามอายุและตำแหน่งส่งผลให้ไม่แตกต่างกันอย่าง มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 จำแนกตามเพศ และการจำแนกระดับการศึกษาส่งผลให้แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 (วิษณุ ปัญญาสงค์ และสถาพร วิชัยรัมย์, 2560)

การศึกษาแนวทางในการพัฒนาวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) ในจังหวัดปราจีนบุรี พบว่า ควรมีการพัฒนาวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) ในทุกด้านให้มากยิ่งขึ้น โดยให้ความสำคัญกับการเพิ่มขีดความสามารถการแข่งขัน เช่น ส่งเสริมความรู้ความเข้าใจกับผู้ประกอบการ พัฒนาทักษะด้านเทคโนโลยีที่จำเป็นต่อการพัฒนาธุรกิจ และสนับสนุนการพัฒนานวัตกรรมเพื่อสร้างคุณภาพผลิตภัณฑ์ ควบคู่ไปกับการพัฒนาศักยภาพการขยายตลาด โดยพัฒนาทักษะการบริหารจัดการธุรกิจการตลาดพัฒนาสินค้าและบริการ การเข้าถึงแหล่งเงินทุนและองค์ความรู้ที่จำเป็นต่อการประกอบธุรกิจตามแนวทางเศรษฐกิจยุคใหม่ ซึ่งเห็นด้วยกับ อัสพร อีซอ และคณะ ที่ว่า การพัฒนาวิสาหกิจขนาดย่อมแบ่งการทำงานเป็น 2 ส่วน ได้แก่ 1) การสร้างความคิดสร้างสรรค์ โดยการศึกษาถึงภูมิปัญญา ความถนัด ความเชี่ยวชาญเดิมของธุรกิจหรือผู้ประกอบการเป็นหลัก ควบคู่กับการค้นหาอัตลักษณ์ผลิตภัณฑ์หรือธุรกิจที่โดดเด่นแตกต่างจากคู่แข่งซึ่งเป็นที่ยอมรับของภาคีผู้ที่เกี่ยวข้องทุกฝ่าย และ 2) การใช้ประโยชน์จากความคิดสร้างสรรค์ในเชิงพาณิชย์ ซึ่งเป็นการพัฒนาผลิตภัณฑ์สร้างสรรค์ตามอัตลักษณ์ที่กำหนด ทั้งนี้สิ่งที่พัฒนาอาจเป็นรูปแบบผลิตภัณฑ์ตราสินค้า บรรจุภัณฑ์ ตลาดเป้าหมาย ราคา การส่งเสริมการตลาด พร้อมผลักดันไปสู่การใช้ประโยชน์เชิงพาณิชย์ก่อให้เกิดยอดขายและกำไรเพิ่ม รวมถึงผู้ประกอบการมีความพอใจในความรู้ที่ได้รับจากการพัฒนาตามแนวทางเศรษฐกิจสร้างสรรค์ (อัสพร อีซอ และคณะ, 2560)

สรุป/ข้อเสนอแนะ

การนำนโยบายไปปฏิบัติเพื่อพัฒนาวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมในจังหวัดปราจีนบุรี มี 6 ด้าน โดยรวมอยู่ในระดับมาก ได้แก่ 1) วัตถุประสงค์และมาตรฐาน 2) ทรัพยากร 3) การสื่อสารและกิจกรรมเสริมแรง 4) ลักษณะหน่วยงาน 5) เงื่อนไขทางเศรษฐกิจ สังคม และการเมือง และ 6) ความตั้งใจของผู้ปฏิบัติ การพัฒนาวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมในจังหวัดปราจีนบุรี มี 3 ด้าน โดยรวมอยู่ในระดับมาก ได้แก่ 1) ด้านการเสริมสร้างขีดความสามารถ 2) ด้านการส่งเสริมและพัฒนา และ 3) ด้านการพัฒนาเทคโนโลยีเพื่อขับเคลื่อนการส่งเสริมเป็นระบบ การเปรียบเทียบการนำนโยบายไปปฏิบัติเพื่อพัฒนาวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมในจังหวัดปราจีนบุรี จำแนกตามปัจจัยส่วนบุคคลคือ คณะกรรมการจังหวัดปราจีนบุรีที่มีปัจจัยส่วนบุคคลด้านเพศที่แตกต่างกัน มีการนำนโยบายไปปฏิบัติเพื่อพัฒนาวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมในจังหวัดปราจีนบุรี ในภาพรวมแตกต่างกัน ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ แนวทางในการพัฒนาวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมในจังหวัดปราจีนบุรีคือ ให้ความสำคัญกับการนำนโยบายไปปฏิบัติทุกด้าน โดยพัฒนาเสริมสร้างขีดความสามารถ และกลไกขับเคลื่อนส่งเสริมการให้ความรู้ ความเข้าใจกับผู้ประกอบการ พัฒนาทักษะด้านเทคโนโลยีที่จำเป็นต่อการพัฒนาธุรกิจ และสนับสนุนการพัฒนานวัตกรรม รวมถึงการส่งเสริมศักยภาพผู้ประกอบการ SMEs โดยพัฒนาทักษะการบริหารจัดการธุรกิจการตลาด การพัฒนาสินค้าและบริการและการเข้าถึงแหล่งเงินทุน ข้อเสนอแนะเชิงนโยบายคือ ควรให้หน่วยงานของรัฐและหน่วยงานที่เกี่ยวข้องปฏิบัติตามนโยบายอย่างจริงจัง และชี้ให้เห็นความสำคัญของนโยบาย รวมทั้งกำหนดให้มีการรายงานผลการปฏิบัติตามนโยบายเป็นระยะ ๆ เพื่อให้เกิดประสิทธิภาพในการนำนโยบายไปปฏิบัติได้สูงสุด และข้อเสนอแนะเพื่อการวิจัยครั้งต่อไปคือ ควรศึกษาการประเมินการดำเนินงานการพัฒนาวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมในจังหวัดปราจีนบุรี เพื่อทราบถึงผลการดำเนินงานในการพัฒนาวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม และขยายผลของการศึกษาให้สมบูรณ์ยิ่งขึ้น

เอกสารอ้างอิง

- คณะกรรมการจังหวัดปราจีนบุรี. (2563). รายงานการประชุมคณะกรรมการจังหวัดปราจีนบุรี. เรียกใช้เมื่อ 24 กันยายน 2563 จาก http://www.prachinburi.go.th/calendar_month2563.htm
- จันทนา ฤทธิ์สมบูรณ์ และทักษญา สง่าโยธิน. (2562). ห่วงโซ่มูลค่าเพื่อการพัฒนาวิสาหกิจชุมชนอย่างยั่งยืนด้วยแนวคิดผู้ประกอบการรุ่นใหม่ (YEC). วารสารวิทยบริการมหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์, 30(1), 104-117.
- นัฐพล สุขบรรจง และภูมิ โชคเหมาะ. (2559). มาตรการทางกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับการส่งเสริมวิสาหกิจขนาดเล็. วารสารบัณฑิตวิทยาลัย, 5(2), 295-305.

- บุญชม ศรีสะอาด. (2556). วิธีการทางสถิติสำหรับการวิจัย. (เล่มที่ 2). กรุงเทพมหานคร: สุวีริยาการพิมพ์.
- ผู้บริหารของสำนักงานอุตสาหกรรม. (24 มีนาคม 2564). นโยบายการพัฒนาวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) ในจังหวัดปราจีนบุรี. (นริญญา โภคานฤมิต, ผู้สัมภาษณ์)
- ยุพา งานฉม้าง. (2559). ประสิทธิภาพการนำนโยบายด้านการส่งเสริม SMEs ใช้ระบบ ERP ขนาดใหญ่ของอุตสาหกรรมการผลิตในพื้นที่ภูมิภาคไปปฏิบัติ: กรณีศึกษากิจการโรงสีข้าวแห่งหนึ่งในจังหวัดบุรีรัมย์. ใน วิทยานิพนธ์รัฐประศาสนศาสตรมหาบัณฑิต สาขารัฐประศาสนศาสตร์. มหาวิทยาลัยศรีปทุม.
- วิชญ์ ปัญญา漾ค์ และสถาพร วิชัยรัมย์. (2560). ปัจจัยที่ส่งผลต่อการนำนโยบายการพัฒนาเศรษฐกิจชุมชนไปปฏิบัติที่เทศบาลตำบลในจังหวัดบุรีรัมย์. รมยสาร, 15(2), 265-272. ศูนย์ราชการจังหวัดปราจีนบุรี. (2563). จังหวัดปราจีนบุรีข้อมูล. เรียกใช้เมื่อ 14 พฤศจิกายน 2563 จาก <http://www.prachinburi.go.th/main.htm>
- สำนักงานอุตสาหกรรมจังหวัดปราจีนบุรี. (2563). การจัดตั้งกองทุนพัฒนาเอสเอ็มอีตามแนวประชารัฐ. เรียกใช้เมื่อ 9 สิงหาคม 2563 จาก <http://www.industry.go.th/prachinburi/index.php>
- สิการัย เพื่องฟูง. (2561). ความร่วมมือเชิงนโยบายระหว่างภาครัฐและภาคเอกชนเพื่อส่งเสริมและพัฒนาผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) สู่การเป็นเศรษฐกิจสีเขียว. วารสารรังสิตบัณฑิตศึกษาในกลุ่มธุรกิจและสังคมศาสตร์, 4(2), 174-187.
- สุชาติ อำนางวิภาวี. (2563). นโยบายของภาครัฐในการส่งเสริมวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมให้เกิดความยั่งยืน. Journal of Administrative and Management Innovation, 8(3), 56-66.
- สุธิดา เสถียรมาส. (2555). คุณลักษณะการเป็นผู้ประกอบการของเจ้าของธุรกิจค้าปลีกที่เข้าร่วมโครงการธงฟ้าประชารัฐ. วารสารบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยแม่โจ้, 1(1), 48-59.
- อัปสร อีซอ และคณะ. (2560). ปัจจัยแห่งความสำเร็จในการพัฒนาเศรษฐกิจชุมชน: กรณีศึกษาสถาบันการเงินชุมชนในจังหวัดชัยภูมิ. วารสารสมาคมนักวิจัย, 25(1), 72-90.
- Cronbach, L. J. (1990). Essentials of psychological testing. (5th ed.). New York: Harper Collins: Publishers.
- Krejcie, R. V. & Morgan, D. W. (1970). Determining Sample Size for Research Activities. Educational and Psychological Measurement, 30(3), 607-610.
- Likert, R. (1967). "The Method of Constructing and Attitude Scale". In Reading in Fishbein, M (Ed.), Attitude Theory and Measurement. New York: Wiley & Son.